

No més drets sense deures. No més deures sense drets. Els drets individuals són imprescriptibles. Inlegislables é INDIVISIBLES. • Legislar la Llibertat baix pretext de garantíria, és cometre atentat contra ella. • La llibertat propia acaba allí hont comença la llibertat ajena. És licit, doncs, al individu fer tot lo que no perjudiqui a un altre. • L'embrutit milionari que baix pretext de mentida moralitat y á la sombra de sas riqueses mal adquiridas persegueix á qui critica sos vicis y la societat qu'els consent, és un dels sers més envilit, degradats y despreciables de la Naturalesa. •

LA TRAMONTANA defensa els principis liberals més avançats, sense mistificació ni atenuació de cap mena, tant el de viu perseguida per hipòcrites farsants, com si sent l'aplausament de la gent verdaderament honrada y digna. • La TRAMONTANA en política defensa sempre al més avançat contra el més reaccionari, y sosté la necessitat d'una gran reforma social que transformi el món de ser del productor, avuy supeditat al capitalisme. • La TRAMONTANA no està afiliada á cap partit, servint els interessos generals de la llibertat sense compromisos ni preocupacions de sectari.

PERIÒDIC POLÍTIC VERMELL

La salut del poble és la suprema llei — La TRAMONTANA és el periòdic qu'es publica en idioma català més avançat en idees polítiques, religioses y d'economia social — El Treball és la primera necessitat

<p>PREUS DE SUSCRIPCIÓ Espanya, 1 pesseta trimestre.—Estranger, 2 <i>Las suscripciones se pagan per anticipat</i></p>	<p>ADMINISTRACIÓ: Carrer de Ponent, n.º 1, 1.ª, BARCELONA Peis pagos s'admeten libranças del Giro Mútuo, lletres de fàcil cobro y sellos de 15 céntims. No s'admeten libranças especials de periòdics.</p>	<p>PREUS DE VENDA Número solt, 5 céntims.—30 exemplars, 1 pes. <i>Surt á llum puntualment cada divendres</i></p>
--	---	---

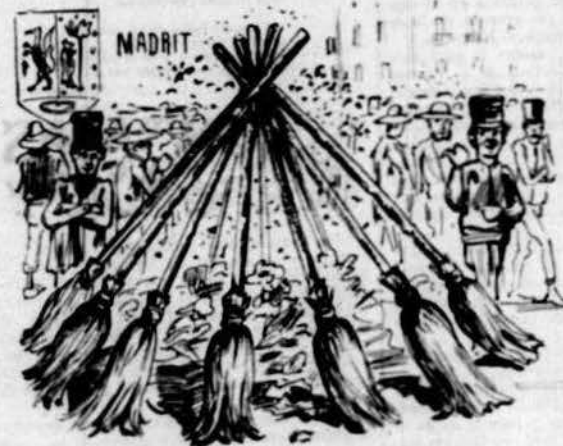
EFFECTES DE LA CALOR

Diuen que tant s'abaratá que tothom llessa la plata.

A Paris la policia d'estudiants fa caceria.

D'escombradors hi há á Madrid un exercit aguerrit.

Y el pobre sufreix calor mentres á banys va el senyor.

LA COMEDIA POLITICA

Sempre ens havíem rigut por sota el nas y ens havia fet gracia per tots quatre vents allò de la guerra y fins l'obstrucció qu' es deya qu' els conservadors feyan al ministeri de las alturas y als pressupostos presentats pel partit fusio-

nista. Ja fa temps qu' es cego qui no veu que fusio-nistas y conservadors són de la meteix fusta, están tallats amb el meteix patró, y, ademés, que fan vaca pera pelar al país y repartirse la pell entre uns y altres sens deixar-ne ni una engruna.

Quan governan els uns, els altres consti-tueixen la claque especial del teatro de las Cortes en que funcionan, y fent veure que senten grans simpais pel país y pel contribuent, y que s'interessen per la seva sort, no fan més qu' a-plaudir, jalar y posar als núvols l'èxit de la comedia politica qu' entre tots están representant, y aixis evitant que troni l'empresa del teatro que té ajustats als partits conservador y fusionista baix la direcció dels grans saltim-banquis politics Cánovas y Sagasta, pera donar las funcions del seu repertori, posantlas en es-cena am tot l'aparato que requereix el seu interessant argument.

Els presupuestos presentats pel soi disant par-tit liberal són una monstruositat, segons deyan els conservadors fa pocs dias, y que no serém nosaltros, per cert, qui diguem que no els sobrés la rahó. El productor ja fa temps que no pod am las cargas, amb els pagos de tot género, amb els impostos y contribucions que per tot arreu li carregan, y pera aliviarlo un xic are els fusionistas facaban de fer felis carregantli els pagos vells y creantne algun altre de nou.

Els conservadors, per pura comedia, per indigna farsa, van posar el crit al cel y van anunciar am tots els tons que combatirian las novas cargas sens treva ni descans. ¡Com si no sapiguessim qui són els conservadors pera com-etre l'ignocentada d' esperar res de bo d' ells!

Y van comensar la comedia de combatre els presupuestos; fins van acudir a una semi-obstruc-ció vergonyant per millor anar matant el temps que tenian d' estar obertas las Cortes; y quan s'ha arribat a prop de mitj Juliol y l'em-pressari ha fet senyal d'enllestar, tot d' una la gran oposició conservadora s'ha tornat aygua poll y els presupuestos s'están d' aprovant a pas de carga y s'anuncia ja quin dia estarán llestos del tot. Y amb ells es donará una altra forta cargolada a la rosca de l'argolla que porta al coll el contribuent y que ja acaba d'es-canyarlo.

Segons contan els qu' es diuen ben informats els grandiosos motins qu' han tingut els con-servadors per amaynar en la seva guerra als fusionistas, es per allò de que la Cort convé que prompte pugui sortir de Madrid per anar-se a pendre la fresca cap a las platjas del Can-tàbric.

Verdaderament qu' aixó es un gran motiu, y no ens en burlem ni molt menos, per la gent monàrquica.

Lo primer es lo primer, es diu ja en llen-guatge palati, y pels que creuen en la majestat de la monarquia y altres majestats, el primer dels seus devers es qu' aquesta majestat brilli per tot arreu més que tot lo que la volti, a fi de que pugui enlucernar a tot aquell que conti-nuament se la miri.

Què importan els presupuestos, què impor-tan las contribucions, què importa el con-tribuent devant d' un viatge de la Cort per anar a pendre la fresca a las deliciosas platjas de San Sebastian?

Per en Cánovas y en Sagasta lo primer es lo primer; y com els assumptos palatinis vagin bé y la Cort brilli y la brilli, el problema de la governació de l' Estat ja está resolt.

Si el contribuent gemega, que gemegi, per més qu' el ditxo digui: que qui gemega ja ha rebut. Si el productor no pod menjar, que

dejuni, qu' ells, els politics, ja van ben tips. Si la classe obrera pateix fam, qu' es mengi els còlzers, que pels satisfets de la nómina y del poder no val pas la pena d' ocupasse d' aquesta gentussa.

Vaya yo caliente... diuen ells encare que si-gui a l'estiu, y el demés són trons.

Que de tot aixó en resulta un malestar general, una miseria horrorosa y un sintoma de descomposició social per tot arreu? Molt bé: els governants ja es diverteixen, els seus amigs els conservadors ja fan ali amb ells, y no tenen per què preocuparse de res d' aixó.

Que tant va el cantí a la font que, no tro-bants bé el país amb aquesta tirania, pretent sacudirli pera lliurarse de l'ignominiosó jou qu' el martiritza? Aixó ja son figas d' altro pa-ner. Llavors s'acut al sant cristo gros, es decla-ra en estat de siti el punt ó punts que pensan en deslliurarse, y am molta infanteria, artilleria, caballeria y guardia civil torna a posarse allò com una bassa d' oli, y... tornemhi, que no ha estat res.

Aquesta es la politica del dia, aquestos són els grans estadistas qu' ens governan, y en aixó consisteix l'art de fer felissos als pobles, segons el sistema conservador-fusionista adoptat per igual entre els tornadors del poder dintre la restauració de la dinastia borbónica.

Are sols falta pensar que si cada poble té el govern qu' es mereix, ¿per què será qu' els espanyols no ens sabem mereixe una cosa mil-lor qu' els actuals governants y las actuals ins-titucions politics y econòmicas a que estem avuy supeditats?

Aquí está el problema, y si no sabem resol-dre'l prompte y bé, dignes serém de tenir fusio-nistas y conservadors qu' ens endogalin per tota una eternitat... si ells poguessin alcan-sarla.

LLIBRE IMPORTANT

A l'arribar aquest número a mans dels nos-tros lectors, s'estarán acabant d' encuadernar els primers exemplars del llibre que conté la novela de Lorenzo Justo Vives y l'estudi del director d'aquet periódic *La Ley y la Clase Obrera*.

Múltiples y variadas són las sevas utilitats per la clase a que va destinada, com variadas y múltiples són las sevas manifestacions. El próleg *Literatura Obrerista* es una nota enérgica de sana doctrina revolucionaria, enaltint y preparant la lluyta intelectual de las ideas, primera qu' avuy té d' arrelar pera conduir l'home, pel camí del Progrés, a la terra de promissió de la perfectabilitat humana, fent via cap a una societat quinas bases descansin en fonaments més justos y armònics qu' els qu' avuy imperan.

L'episodi *Justo Vives* es una novela de propa-ganda, interessant y conmovedora com ella sola, que no oblidia may la seva missió de posar de relleu els vicis y las injusticias de la societat present. Estem segurs de que l'obreta, que pod ser calificada de primera en el seu género, té d' agradar an els amants, no ja de las lletres, sino de l'emancipació humana.

Y, finalment, seguex, essent la part més voluminosa del llibre, l'estudi de J. Llunas que porta per nom *La Ley y la Clase Obrera*, opúscul que significa molts y molts semmanas d' ingrat treball, epigolant d' entre l' in-finit de intrincat camp de las lleys tot allò que pod convenir a l'individu y a las corpora-cions de treballadors pera fer ús del seu dret escrit sense las molestias y ensopegadas que són casi sempre materia corrent en aquesta mena d' assumptos.

Perá donar una idea de l'importancia d'a-quets estudis, remetem al lector a l'anunci final d'aquet número, en el qual inserim l'indice de todas las materias que conté el llibre qu' acaba ó va a ser posat a la venda pública.

Els pedidos que d' ell es tenen fets quedaran servits aquesta mateixa semmana.

Y al public toca are jutjar si havem ó no havem estat acertats al publicar aquest llibre, que no dubtem en afirmar y repetir qu' es el primer en el seu género que veu la llum pública.

Sant Martí de Provensals 10 Juliol 1893

Estimat Director: Desitjaríam qu' interressia en el vostre periódic las següents ratllas. El dissortit de la semmana passada, a l' hora de plegar els treballadors de la fabrica de blanqueig del burges Felipe, va passar una escena molt divertida. E el cas qu' un cabo de vara de dita fabrica, un tal Josep Cusó, de qui tots els treballadors n'están tips per lo despotat qu' es, va fer despatjar alguns d' ells.

Dos d' aquests últims van esperar al tal Cusó que sortís de la fabrica, y en el llog anomenat *Quatre cantons* varen saludarli a cops de puny y altres caricias, mena de saludo que no creyem qu' a ningú agradi.

Consti que van fer bona feyna, a pesar d' haver sigut destorbats per un municipal qu' estava allí de punt y que va acudir en auxili de l'agredit. No está mal que de quant en quant s'usen semblants arguments pera convene als que van equivocats am cometrement. Sense més per avuy, us desitjan salut.

Dos qu' no s'aben

VIDA BURGESA

A las nou, si fa ó no fa, se llevan, y tot seguit solen posarse un vestit... que re els costa de suhar.

Després qu' amb ayguas d' oïors han acabat de rentar-se, colofos van a passejar-se per la Rambla de las Flors.

Allí, am tota la catassa, fent més posturas qu' un mico, critican a en Pau ó en Quico, més ben dit, tothom que passa.

Un cop estan satisfets de fer flors y passejar, s'en van a desdenjarse am la pega y moindrets.

Llestos d' aixó, altra volta tornan a ana' amunt y avall (ells d' aixó en diuen treball), rumbejant ja poca solta.

Ja parlant en serio ó en broma, donan expansió al magí, y matan el demati treballant a mort... fent goma.

Quan la casassa es apreta, afatigats del treball, fent de gana algun badall, s'en van tots a casa.

¡Hont saben que trobaran una taula ben parada y de bons tallis atestada qu' am deit devoraran.

Un cop llestos de dinar, cap al café falta gent; molts es posan a ó el cent, y los menos a mirar.

Los més amigs de tavolas, dignes de portar una albarda, fent lo bou, passen la tarde fent lo xapo ó carambolas.

Costum, a la fi, molt ase (y d' aixó n'estig ben cert), perqué, a l'últim, tothom perd... ey! s'esten, menos la casa.

Satisfets ja de suhar, sorten de nou al carré, disposats a esperar que l' hora arribi de sopar.

Sopar, y, un cop han sopat, y allí hi passen part de nit sens treuren cap resultat.

Y encare hi ha algun panarra que nas s'atreix a dir formalment: — ¡S'ha de patir!

¡Mereu qu' en corra de barra!

M. BONAPASTA

Una gran qüestió actualment conoua, la Europa y es qüestió de tremenda crisis: la depredació de la plata, que per la seva abundancia adquireix en el mercat un preu tant baix, que la moneda d'aquet metall ja no representa gayre més de la meytat del seu valor; y es tem que, seguint per aquest camí, arribi que realment un duro en plata no presenti més enllá d'un parell de pesetas de valor efectiu.

Peró lo més xocant del cas es que mentres la plata abunda d'un modo alarment que poder arribi a alterar el valor de las monedas, hi hagi tanta gent, la classe treballadora per enter desde luego, qu' aixó de la sobras de la plata li

té de semblar una novel·la de mala lley, perquè per ells la plata no s'ols estasseja, sinó que hns només la coneixen de passó i ni li poden pendre las fesomias pels pocs tractes que hi tenen.

Un manobre amic meu deya fa pocs dies: —L'amò diu que té moltes engunias per l'abundancia de plata qu'arreplega. (Malvintat el món dolent! Si no la vol, que la porti a casa. Precisament las mevas trageries són per tot lo contrari: per no tenir plata. De modo que si em dongués la que li fa nosa, ell es podria quedar més tranquil... i jo també.

¿A que va que per aquet camí tots els qu'es queixan de la sobra de la plata no voldran alviarse de pes y de malís de cap?

A Madrid els escorbadors de carrers s'han declarat en huelga, y el govern, com de costum, ha disparat contra ells la policia, librantse una batalla campal entre uns y altres, en la qual caygueren presoners dels que fan de cos de policia madrilenya uns setanta escorbadors més ó menos revolucionats.

Ea estig veient que a conseqüencia de lo qu'ha passat a Madrid, serà declarat ofici subversiu ó feyna ilegal la d'escorbador carrers.

A lo menos fins que serveixin las escobras para netejar las esferas governamentals.

A conseqüencia de las bullangas qu'aquestos darrers dies hi ha hagut per Paris, el govern de la vehina república vol suprimir aquest any la festa nacional del 14 de Juliol, aniversari de la sublevació del poble de Paris que en 1789, va assaltar la fortalesa de la Bastilla y va iniciar la revolució immortal que poc després feya pujar als ex-reys de Fransa els graons del patibul y establia el terror com a sistema de govern.

Als governants francesos d'avuy ja els comensa a no semblar prou bé l'enaltiment d'una sublevació a la qual es deu qu'ells ocupin el poder, preferint ara el paper de reaccionaris y d'opressors del poble que cent anys enrra estava vinculat en les cortesans de Lluís XVI.

Si aquet pujà al patibul per tirà, aprenguin els qu'avuy tiranisan allí en nom de la democracia, que sempre y a tot arreu las mateixas causas produheixen iguals efectes.

Alguns diputats han demanat en el Congrés l'abolició del ministeri de Marina, unint lo de Guerra, y la del d'Ultramar, unit els assumptos d'aquellas regions als ministeris que correspongui com assumptos ordinaris d'Espanya.

Per supost, qu'el govern s'hi ha oposat y las Corts han refusat l'aprovació de tals plans ni que fos pera fer economies, qu'are tant s'estilan, a lo menos de boquilla.

Quan cada partit dels que turman en el poder tenen sempre conflictes per sobras d'aspirants als ministeris, ves si are s'aniria a suprimirne algún.

El bell ideal de la politica del dia seria a lo menos poder colocar tres ó quatre mil ministres diferents cada semana.

Es coneix qu'els diputats qu'aixó proposavan no deurian esser candidats per cap cartera.

Per una petita falta d'indisciplina el consell de Guerra de Santiago de Cuba ha condemnat a deu soldats a pena de mort, trentados a cadena perpetua y vuyt a setze anys de presiri.

¿Qui pod negar qu'el militarisme, ó siga l'art de matar personas, es l'institució que millor representa avuy l'actual societat civilizada?

La qüestió de la Corunya cada dia va ponantse més negra, am tot y qu'el govern ja està bon xic més amansit.

L'última es qu'els esforços d'una regió es perden en l'aïllament, quan are seria hora de que tots els regionalistas d'Espanya unissin els seus esforços pera veure de ferne una de sonada.

Però no hi há cuidado. Ja veurán com els regionalistas del resto d'Espanya deixarán sols als gallegos.

Els motins de Paris van acabarse tant bon punt com la policia va retirarse de la via pública.

Decididament els polissos resultan per tot arreu els primers perturbadors de l'ordre.

Tenen tanta necessitat de *contraure mèrits* per medi de certs *servis* extraordinaris, que lo més ordinari d'ells es atropellar als pacífics ciutadans.

Però lo més salat d'aixó dels polissos de Paris, es els descubriments qu'are es van fent, pels quals es suposa qu'els incendis de tranvies, kioscos y barracas que van ocorre durant las bullangas, van ser obra de la *puad* d'aquell pais.

Vaja, no pod negarse que la misericordia divina està per tot.

Y no pod fallar en fer igualment repugnant la policia de tot arreu.

Per més repúblicas democráticas y pasteleras en qu'estigan constituídas las nacions *polissonadas*.

Els desafis en partits de pilota va interessant de tal modo a la degenerada aristocracia madrilenya, que devant de l'interés qu'aixó desperta no hi valen res ni crisis ministerials, ni batallas parlamentarias, ni explosions de petardos, ni corridas de toros.

L'altro dia en una sola partida van ferse més de vuytanta mil duros de juguescas.

¿Y encare hi há qui diu que no hi ha diners? Prou que n'hi han.

Lo que falta es qu'estiguin més repartits.

Lo que són las lleys.

El Consell d'Estat ha emes informe favorable a que la ley del Jurat puga ser suspesa temporalment a la Corunya pel govern, sense consultar a las Corts ni res que s'hi assembli.

Natural.

¿Per què prendes tanta molestia en consultar a las Corts, si al fi y al cap aquestas sempre fan lo que el govern vol, y el govern fa am las lleys lo que li dona la gana?

A lo menos d'aquet modo s'estalvia molta feyna.

Y no poca comedia.

Ja havem dit que Chicago es la ciutat de la mala sobra.

Després del gran fracás de l'Exposició universal, ha vingut la tremenda desgracia d'un incendi en aquella gran *fi* del món, qu'ha causat la mor de 30 personas y n'ha deixat 50 de mal feridas.

Però consti qu'algú creu que no tot poden ser desgracias lo d'aquet incendi.

El qui tenia els gèneros assegurats per varias compaynias pod haverhi fet negoci amb aquet desastre, y fins haverlo buscat ó provocat a fi de que li *sortin bé* els comptes.

La burguesia que va fer penjar als de la *huelga* del 1.º de Maig del 87, bé pod haver incendiat també l'Exposició de 1893.

Tot es qüestió de *money*.

A Manresa va morir la semana passada el conegut obrer anarquista J. Tous y Cort, y volent la seva familia que fos enterrat civilment conforme a la seva darrera voluntat y a las sevas conviccions, el representant de la ley (de l'embut) va oposarshi, y vulgas ó no vulgas, l'anarquista Tous va esser enterrat catòlicament am ceremonias que ja las voldria per ell un creyent, y sobre tot lentias de franc.

Mes com ja diu el ditxo que qui no vol caldo tres tasses, succehi, als que no permeteren fer l'enterró civil pera evitar que la levitica Manresa vegés un acte d'aquestos, que donaren llog a una manifestació lliurepensadora cent vegades pitjor per ells de lo que hauria resultat l'enterró civil, puix diumenge es reuniren molts societats obreres de Manresa y varias delegacions de las societats vehinas, y amb una musica y un cotxe mortuori portaren una munió de coronas al cementiri, pronunciantse allí discursos de caràcter anarquista, lliurepensador y revolucionari.

La Manresa d'avuy no es ja, ni de molt, la Manresa de trenta anys enrra, y si els reaccionaris y aferrats a las tradiccions volen estancar-se, entenguin qu'el liberalisme els farà anar endavant, encare que sigui a betregadas.

S'ens prega l'inserció del següent escrit, al qu'accedim gustosos:

Compañero Director: Desde el día que salí absuelto del supuesto delito de ataque ó desobediencia á fuerza

armada en los lamentables sucesos del teatro Calvo. Vico el día del meeting escolar, que tenía el propósito de dirigirme á todas las corporaciones y compaynias que contribuyeron con su solidaridad á hacer menos penosa la injusticia que sufrí y sigo sufriendo por hallarme falto de la libertad de mi querida compayniera, para manifestar el agradecimiento que siento, y creo sienten todos los por tal objeto procesados, de la solidaridad por muchas entidades practicada.

Por la injusticia que yo he sufrido y sufrí mucho muchisimas de las injusticias que hace mucho tiempo vienen sucediéndose unas tras otras por la burguesia y jesuitismo en contra de honrados, dignos y laboriosos trabajadores por el solo delito de prolesar ideas de libertad, igualdad y justicia en esta desdichada nación española, la cual parece un presidio suelto de ladrones.

Si la policia tuviese que abonar (por el respeto que merece la equidad) daños y perjuicios á los que hace victimas de sus iniquísimos planes, no nos encontrariamos con tantas iniquidades.

La justicia, cuando castiga y no repara un daño hecho á la sociedad ó al individuo, no es justicia: en una monstruosa aberración del derecho ó de la seguridad personal que rechaza toda conciencia digna. Por eso los que sufrimos sus funestas consecuencias traducimos con nombre por el que le suena mejor, nombrándole con propiedad abuso ó exceso de autoridad.

Es cuanto, querido compayniero, después de agradecer la campaña en pro de la justicia en el asunto que me ocupa has hecho, te agradezco des publicando en el periódico de tu digna dirección.

Deséandote salud, A. y R. S.

ANTONIO GURRI
Barcelona Julio 1893.

La Societat de Manyans d'Obras de Barcelona celebrà reunió general el diumenge pròxim 16 del corrent, a las deu del mati, en el seu local social del carrer de Ponent, n.º 11, xocolateria.

BRINDIS

DUO AMB ACOMPANYAMENT DE CORO

(Musica del mestre Talsadó)

CORO

Brindem, avuy qu'ens topa!

Tot hom qu'ompli la cope del vi milló,

qu'el vi mata las penas y omple de sang las venas

si el vi es del bo

Brindem, brindem!

Las copas apurem!

Brindem, brindem!

Ni una gota en deixem!

Y am las copas, dran, dran,

y am las copas, dran, dran,

els cors s'omplian de dita;

Y am las copas, dran, dran,

y am las copas, dran, dran,

de dita esclatarán.

Brindem, brindem,

tots am las copas plenas!

Brindem, brindem!

Tot la cope apurem!

Bevem, avuy qu'és dia

de piers y d'alegria!

Bevem, qu'el vi don' gloria

y allunya els cors, des cors,

y transporta á la gloria,

trayent de la memoria

las penas malauradas

de la passats records.

CORO

Y am las copas, dran, dran, etc.

Bevem Jerez, Madera,

que són vins de primera;

Cognac ó Mirto de illa,

Alella ó Priorat,

Bardos ó Caridena,

ó d'alguna altra mena,

y prest vuydem dels líquids

las copas aviat.

CORO

Y am las copas, dran, dran, etc.

Brindem, brindem!

Brindem tots á la un!

Brindem, brindem!

Els vins saborejem!

DOMINGO BARTENA

Altra vegada de l'Hospici ens diuen qu'és vol tenir poc menos qu'incomunicat al mallat Emili Badia, de qui ja ens havem ocupat altrás vegadas, precisament per las queixas que sempre que pod eleva aquell infel·la á qui deuria cuydar més de qu'es dongués millor tracte als desgraciats d'aquella casa que no pas d'atissar á certas personas á certs abusos indignes de gent de bons sentiments.

Allí, tant ó més que per tot arreu, el fart no es cuyda del dejú. Y el satisfet rebenta més qu'ajuda al desgraciat.

Al carrer de la Creueta de Sabadell va passar dissapte un fet que va tenir un xic d'indigne y bastant de divertit.

L'arcalde de barri va veure un home que no caminava prou dret, y sens més ni més va posarse a cridar:

—Porteu-lo a dormir al riu an aquet borratxo. Als crits va acudir gent, y sofocat l'home qu'havia sigut objecte de tals paraulas, va dir que venia de Vich y que apenas podia aguantarse dret, perquè feya ¡tres dias! que no havia menjat res.

Llavors un individu dels que van acudir als crida de l'arcalde va donar una moneda de dugas pessetas al pobre home y va apostrofar a l'esquirit d'autoritat dihentli que valdria molt més que socorregués a aquell infelis que no pas que l'insultés tractantlo de borratxo sense més ni més.

L'arcalde de barra [dig] de barri, allavors va empiparse, y tornantse contra el filantrop vehí, volia detindrel, lo que no gosà fer per la retxifla general que va endursen de tothom.

Exercint un esquit d'autoritat, tot sovint s'hi contemplan tantas plagas, que si els uns son com peix qu'es porta l'oli, molts dels altres mereixen una sarrina.

Alguna ànima piadosa m'ha enviat desde Estella, foco de la carlinalla de Navarra, una fulla impresa y una carta manuscrita enterantme de la trifulca ocorreguda en aquella ciutat entre el pare jesuïta D. Geroni Seisedos y las juntas de las societats de recreo Constructora del Liceo y Liceo Estellés.

Es tracta d'uns sermons fets pel pare Sisidís (entenguis bé qu'aquest es l'apellido propi, encare qu'el catalanisme, de l'expressat reverent) en els quals ha posat de volta y mitja a las citadas societats, qu'es dedican a funcions de teatro, dihent desde la càtedra de l'Esperit Sant que què passava en els quartos de vestirse, y afirmant sobre las senyoretas que prenen part en las funcions de dit Liceo que «quant hi entrarán verges y en sortirán d'aquestes representacions sense el vel de la castedat.» Bu fa! Y quinas indirectas qu'etziba el pare... predicador.

Peró es el cas que si a aquet no ting pera què defensarlo ni molt menos pel seu caràcter de jesuïta, em sembla qu'els qu'em demanan part y ajuda contra ell fan una olor de carli qu'el diable hi pod tenir cara, y jo, la veritat, posat entre carlins y jesuïtas, adopto... per beuren cinc centims de l'aixut.

Y dihem això perquè els firmants dels documents a que fem referencia volen ser més catòlics qu'el predicador (en quin cas no s'ens tenen de dirigir a nosaltros), acudeixen al bisbe pera qu'els digui que té rahó, lo qual, al nostro entendre demostra que no están prou segurs de tenirla, y prometen disoldre las societats atacadas pel jesuïta si el mitrat d'Estella aproba els arguments del citat predicador, lo qu'ens fa creure que ja deuen saber els firmants a que fem referencia que la mitra d'allí deu sentir més afinitat per las boynas que pels barrets de tres pics.

Qui vulgui ser catòlic sense tara, no té més remey qu'acotar el cap devant de tot lo qu'es diu desde la trona, perquè, piadosament pensant, allò ve per inspiració directe de l'Esperit Sant, que no pod equivocarse, segons l'Esglesia.

Y si no s'está disposat a això, s'enjega a fregar al predicador, es fa un nus a la cua de la mitra, es proclama el racioni humà per demunt de tot dogma religiós, y en paus am Déu.

Per altra cosa es estar faltat de lògica, y nosaltros no caurèm may en tant deplorable extrem.

El rector de Vilafanés va dir l'altro dia desde la trona, aludint al Centre Republicà d'aquella vila:

—Jo veuria am molt gust qu'aquesta societat desapareixés. Si es precis amb el punyal a la mà exterminaria, agafemlo fins a derramar l'última gota de la nostra sang. Y si això no basta, usem el veneno.

[Rediablel Això ja no és un capellà carli.

Això és una mescla de Savalls, Tropman y Sacamantecas al per major.

An aquet si que poden cantarli els republicans de Vilafanés:

No me mates, no me mates, dejame vivir en paz.

Els musulmans, en materias religiosas, son de lo més brètol que hi hà, condició propia de la gran fe que tenen en las sevas doctrinas.

Are están fent las pelegrinacions a la Meca, y bruts que són com ells tot sols, s'els ha ficat el cólera entre ells, matantlos com a moscas, fins a l'extrem de qu'es conta qu'en un sol dia han arribat a morir més de 2.000 personas, quedant casi tots els cadavres sense enterrar.

Las creencias religiosas portadas a tal grau de fanatisme converteixen a l'home en ser irracional.

Els estudiants de Lemberg (Polonia) han clava una fenomenal pallissa al seu pastor de l'ànima iluistrissim Sembratowicz, per haver faltat a la seva religió grega anant a veure al papa catòlic durant certa temporada qu'estigué fa poc a Roma.

Peró, senyor, com redimontri són tant intolerants els religiosos de tot arreu?

EPIGRAMA

Per cert carrer transitava un enterro, y, com se fa, un subjecte el saludá. En aquell moment passava casualment pel seu costat una dona de mal nom, y li va dir en salom: —Aquet mort has saludat?

JOAN VIA

XARADAS

Primo-dus, és capital, part de cos Romá segona, y és Au invers, un mineral, terra, un adverbio usual, y el total, és planta bona.

Hu és part de cos huma, primo-dus, un vegetal, terra, ienera, és mineral, y el tot, poble catalá.

C. JULIA DE SABADELL

LOGOGRIFO NUMÉRIC

Table with 2 columns: Numerical digits (1-9) and corresponding words: Animal, Poble catalá, Consonant.

TERS DE SÍLABAS

Substituir els punts per lletres de modo que, llegidas vertical y horizontalment, diguin: 1.ª ratlla, carrer de Barcelona, 2.ª ratlla, id.; 3.ª ratlla, nom qu'ens jóna a un totho.

GINTY BARBERA y CAROL

GEROGLÍFIC

III A X III ESTRELLA

PHAIQUERAS

SOLUCIONS

A LAS CABORIAS DEL NÚMERO DEBERE

Xarada: Ca-mi-la. Logogrifo numérico: Florenti, Torelló, Leonor, Ferro, Flor, Oli, Re, F.

Ters de sílabas: A GUS TÍ GUS TA UD TÍ VO LA

Treca clocas: La primera a Barcelona.

Romb: G O T G O R A C O R N E L I T R E N A A L A

Gerooglífico: Any de peras mal per las eras.

Impremta de L'Asoc, Ronda Universitat, 4, Barcelona

JUSTO VIVES

por A. Lorenzo

el prólogo con Literatura Obrerista de Lluís

La Ley y la Clase obrera

Para dar una idea a nuestros lectores de la importancia de este libro, insertamos a continuación y sin alteración alguna el

INDICE

de todas las materias contenidas en este tomo

Table with 2 columns: Title and Page number. Includes sections like Dedicatoria, Prólogo, Deducción de Retiración, etc.

UNA PESETA

REGALO. — A los compradores de Barcelona se les regalará una lámina, mientras haya existencia de ellas, del célebre cuadro que representa a Colón ante el Concilio de Salamanca, publicado en las dos páginas centrales de nuestro número extraordinario en conmemoración del cuarto centenario del descubrimiento de América.